

ikke alene Landmændene, men alle baade i By og paa Land. Bart Brød er vi jo ikke vant til at spise her i Landet, og jeg tror, det vil blive meget svært for os at lære det.

Nu maa jeg jo straks sige, at for en væsentlig og meget stor Del vil Virkningerne af den Kornlov, vi her behandler, jo afhænge af den kommende Høst, og nu lagde jeg nok Mærke til, at den højtærede Minister mente, at vi kunde have Grund til at vente en normal Høst. Jeg tror dog, at vi ikke her skal stille for store Forventninger, thi de kan meget let medføre Skuffelser. Vi maa ikke glemme, at en væsentlig Betingelse for at opnaa en god Høst er, at vi har rigeligt af Gødningsstoffer at anvende, men i den Henseende lider vi under store og meget følelige Mangler. Dertil maa vi erindre, at i de senere Aar er der vistnok i de allerfleste Landbrug blevet anvendt, hvad jeg vil kalde en stærkt forceret Drift med Hensyn til Udnyttelse af Jorden. Brakmarkerne er dyrkede og Græsmarkerne indskrænkede. Det er temmelig givet, at en saa stærk Drift ikke kan opretholdes ret længe, naar Tilførselen af Gødningsstoffer ophører. Jeg tror derfor, at vi gør rigtigst i ikke at stille Forventningerne alt for højt med Hensyn til den Høst, som vi skal have i dette Aar. Hvis vi kunde være nogenlunde sikre paa at faa en normal Høst til Sommer, vilde Betænelighederne ved det foreliggende Lovforslag for mit Vedkommende falde bort. Men det er det, jeg, som sagt, frygter for, at vi ikke faar. Og jeg frygter for, at den Ligning, der her foreslaas, paa i alt $7\frac{3}{4}$ Mill. Tdr. Korn, vil komme til at ramme saa haardt paa store Dele af Landbruget, at det kan faa alvorlige Følger. Jeg vilde sætte Pris paa, om vi kunde blive ved en Kornligning af 7 Mill. Tdr. Ernæringsraadet har, saa vidt jeg ved, oplyst, at et Kvantum Korn af $6\frac{1}{2}$ Mill. Tdr. er tilstrækkeligt til Befolkningens Ernæring her i Landet. Hvis vi saa fik en Ligning, der gav 7 Mill. Tdr., vilde vi have en Beholdning af $\frac{1}{2}$ Mill. Tdr. at gaa over til næste Aar med. Nu vil den højtærede Minister sandsynligvis hertil straks sige: Ja, men saa faar vi ikke en Tønde Korn til Vareudveksling med andre Lande, og herved tænkes der jo særlig paa vore Nabolande Norge og Sverige. Jeg vil dertil bemærke, at det ingenlunde er min Tanke, at Stillingen skulde formes saaledes, og jeg vilde sige, at hvis vi kunde indskrænke os til her at fastsætte en Ligning paa 7 Mill. Tdr.,

vilde jeg ikke have det fjerneste imod, at der blev tilføjet en Bestemmelse om, at i Tilfælde af en normal eller blot en nogenlunde normal Høst her i Landet kunde vi forhøje Ligningen med 1 eller $1\frac{1}{2}$ Mill. Tdr.; thi faar vi en normal Høst her i Landet, er der ingen Fare ved en Ligning af 8 eller $8\frac{1}{2}$ Mill. Tdr. Korn. Og hvis der saa hertil vil blive gjort den Bemærkning, at for saa vidt Høsten bliver ringe, og vi ikke kan foretage denne ekstra Paa-ligning, saa staar vi endda ilde stillede med Hensyn til en Vareudveksling med vore Nabolande, som sikkert maa anses for at være, jeg tør næsten sige, en tvingende Nødvendighed for os her i Landet, saa vil jeg dertil bemærke: Nej, det gør vi heller ikke, vi staar endda ikke overfor dette at skulle standse en Vareudveksling. Vi har endelig den Udvej, som jeg tror, at vi før eller senere maa forberede os paa, og det er at nedsætte Rationerne for Befolkningens Ernæring her i Landet. Jeg tror, at vi maa forberede os paa dette, og jeg tror ikke, at vi kan vente her i vort Land, at vi, hvis disse sørgelige Forhold skal fortsættes i nogle Aar endnu, kan vedblive at være saaledes stillede, at vi kan opretholde det sædvanlige Forbrug, medens man i andre Lande maa gaa betydeligt, ja, meget stærkt ned. Det vilde naturligvis være meget uheldigt, om vi skulde til at gaa den Vej, men at se saa lyst paa Forholdene, at vi vil fremstille disse for Befolkningen saaledes, at her i Landet kan der aldrig blive Mangel paa tilstrækkelige Fødemidler, tror jeg ikke gaar an; jeg tror, at det vil medføre Skuffelser.

Ligningens Størrelse er for mig Hovedpunktet i det foreliggende Lovforslag, og jeg har den Opfattelse, at hvis det under Forhandlingerne om denne skal kunne lykkes at opnaa en Forstaaelse herom, saa vil vi vistnok temmelig let komme over de andre Spørgsmaal, der kan være at overveje ved denne Sags Behandling.

Lad mig derefter straks sige, at naar jeg nu her har fremhævet dette, at jeg betragter Ligningens Størrelse som Hovedpunktet, saa følger jo ret naturligt heraf, at vi fra vor Side ikke vil rejse Indvendinger mod selve Ligningsgrundlaget: at Udskrivningen af Korn finder Sted efter Jordværdien. Naar vi kan tiltræde dette Grundlag, saa er det imidlertid ingenlunde, fordi vi føler, at dette Grundlag er tilfredsstillende, aldeles ikke. Vi ser, at dette medfører mange Urimeligheder og meget, som vi ikke kan andet end beklage, men